

Τα Όνειρα της Κυρά-Καλής

...και το Τραγούδι των Ορφανών Πουλιών. Πώς τα όμορφα όνειρα γίνονται πραγματικότητα. Του Γιώργου Σκλαβούνου.

Η αρχόντισσα που έβλεπε τα ομορφότερα όνειρα του κόσμου, ώσπου ένα λυπητερό τραγούδι δύο ορφανών πουλιών της άλλαξε τη ζωή – και το όνειρο έγινε κήπος.

Μια φορά κι έναν καιρό, στο ομορφότερο νησί του Ιονίου, ζούσε μια καλή αρχόντισσα. Τόσο καλή, που όλοι τη φώναζαν κυρά-Καλή. Κανένας πια δεν θυμάται το όνομά της.

Ήταν τόσο καλή, που και τα όνειρά της ήταν όλα όμορφα. Τόσο όμορφα, που όλοι την παρακαλούσαν να τους τα διηγηθεί. Έτσι τα όνειρα της κυρά-Καλής, όμορφα σαν τα ομορφότερα παραμύθια, μάγευαν τους φίλους της, κι όλοι στις προσευχές τους παρακαλούσαν να δουν ένα τόσο όμορφο όνειρο.

Το πρώτο άσχημο όνειρο

Ένα πρωί η κυρά-Καλή ξύπνησε δακρυσμένη. Όσο περνούσε η ώρα, τόσο τα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της.

Όλοι τη ρωτούσαν: «Γιατί κλαις, κυρά-Καλή;» Όμως εκείνη συνέχιζε το κλάμα, χωρίς απάντηση.

Είχε νυχτώσει όταν είχαν όλοι φύγει – εκτός από την καλύτερή της φίλη, την κυρά-Πιστή. Ήταν η πρώτη φορά που η κυρά-Καλή δεν είχε διηγηθεί τα όνειρά της.

Όταν οι δυο τους έμειναν μόνες, τα δάκρυα της κυρά-Καλής δυνάμωσαν, και μέσα στα αναφιλητά της είπε στην κυρά-Πιστή:

«Χθες το βράδυ είδα ένα άσχημο όνειρο. Το πρώτο άσχημο όνειρο της ζωής μου. Τόσο άσχημο, που ξύπνησα. Ξύπνησα

όχι τρομαγμένη, αλλά με δάκρυα στα μάτια, πολύ θλιμμένη. Τόσο θλιμμένη, που ακόμα μέχρι τώρα δεν έπαψα να κλαίω.

Είδα δύο πανέμορφα πουλιά που μπήκαν στην κρεβατοκάμαρά μου από το ανοιχτό παράθυρο, κάθισαν στο κάγκελο του κρεβατιού μου κι άρχισαν ένα λυπητερό τραγούδι. Τόσο λυπητερό που, όπως σου είπα, έκλαιγα στον ύπνο μου. Έκλαιγαν τα πουλιά, κι έκλαιγα κι εγώ μαζί τους.

Είχαν τα έρημα μείνει χωρίς γονείς και χωρίς φωλιά. Τους γονείς τους σκότωσε κάποιος κυνηγός. Τη φωλιά τους τη γκρέμισαν κάποια παιδιά της γειτονιάς.

Δεν ξέρω γιατί το κλάμα τους έσμιξε με το δικό μου. Όμως κατάλαβα ότι το όνειρό μου ήταν ένα μήνυμα για μένα. Ένα μήνυμα που θα άλλαζε τη ζωή μου.

Τα δύο πουλιά μου έλεγαν ότι η ζωή μου, μέχρι τώρα, ήταν όμορφη σαν όμορφο όνειρο, και τα όνειρά μου ήταν παραμυθένια. Το λυπητερό τραγούδι τους μου έλεγε ότι ποτέ δεν άκουσα το κλάμα των ορφανών πουλιών, ούτε το κλάμα των ορφανών παιδιών. Ότι ποτέ δεν άκουσα το κλάμα των παιδιών και των πουλιών που έμειναν χωρίς φωλιά.

Όσο περνούσε η ώρα, όσο βάθαινε η θλίψη μου, όσο έτρεχαν τα δάκρυά μου για τα χρόνια που πήγαν χαμένα χωρίς να καταλάβω τι γινόταν γύρω μου, τόσο ρίζωνε μέσα μου και η επιθυμία να επανορθώσω.

Το όνειρο που έγινε εικόνα

Σε λίγο, τα δάκρυα της θλίψης άρχισαν να ανακατεύονται με δάκρυα χαράς. Μέσα στην ψυχή και την καρδιά μου, μια εικόνα, σαν ένας μεγάλος πίνακας ζωγραφικής, άρχισε – στην αρχή αχνά και ύστερα πεντακάθαρα – να παρουσιάζεται.

Ήταν το σπίτι μου, μεταμορφωμένο σε παλάτι, μέσα στο μεγάλο κτήμα που μου είχε χαρίσει ο παππούς. Το κτήμα είχε μεταμορφωθεί σε έναν πανέμορφο κήπο, γεμάτο οπωροφόρα δέντρα, αρωματικά φυτά και λουλούδια.

Ήταν ένα παλατάκι κι ένας κήπος όπου τα ορφανά παιδιά και τα ορφανά πουλιά θα μπορούσαν να ζουν μακριά από κάθε κίνδυνο. Όπου τα ορφανά πουλιά και τα ορφανά παιδιά θα μπορούσαν να παίζουν μαζί, να μάθουν να τραγουδούν μαζί και να χορεύουν μαζί, να γίνουν φίλοι.

Θέλω, καλή μου φίλη, να με βοηθήσεις να κάνουμε αυτό το όνειρο πραγματικότητα. Βαθιά μέσα στην καρδιά μου πιστεύω ακράδαντα ότι, αν ένα όνειρο το αγαπάς πολύ, μπορείς να το ζήσεις και να το κάνεις πραγματικότητα. Πιστεύω ότι το όνειρό μου είναι τόσο όμορφο και δυνατό, όσο δυνατή και όμορφη είναι και η φιλία μας. Πιστεύω ότι μαζί μπορούμε να μεταμορφώσουμε το σπίτι και το κτήμα στο παλατάκι και τον κήπο του ονείρου».

Τα δάκρυα της κυρά-Πιστής

Όση ώρα μιλούσε η κυρά-Καλή, η καλή της φίλη την άκουγε προσεκτικά. Τόσο προσεκτικά, λες και την αγκάλιαζε με τα μάτια της. Λες και την άκουγε με την καρδιά της.

Σε μια στιγμή, η κυρά-Καλή πρόσεξε ότι τα μάτια της κυρά-Πιστής είχαν γεμίσει δάκρυα, και με ανησυχία τη ρώτησε:

«Φίλη μου καλή κι αγαπημένη, γιατί, τώρα που σταμάτησαν τα δικά μου δάκρυα, άρχισαν τα δικά σου;»

«Δεν θα το πιστέψεις, φίλη μου. Είναι απίστευτο, είναι συναρπαστικό – αλλά για μένα είναι αληθινό: το έζησα. Άκουσέ με λοιπόν, χωρίς να ανησυχείς. Τα δάκρυά μου είναι σαν τα τελευταία τα δικά σου. Είναι δάκρυα χαράς.

Λίγο αφότου άρχισες να μου διηγείσαι το όνειρό σου – δεν ξέρω πότε ακριβώς – άρχισα να βλέπω κι εγώ τα πουλιά στην άκρη του κρεβατιού σου, κι άρχισα να ακούω το τραγούδι τους. Σε λίγο δεν ήξερα αν άκουγα εσένα, ή αν βλέπαμε μαζί το ίδιο όνειρο».

Η χαρά της κυρά-Καλής ήταν ανείπωτη. Οι δύο φίλες αγκαλιάστηκαν, κι ήταν πια βέβαιες ότι το παλατάκι και ο κήπος, αφού ήταν αλήθεια στις καρδιές τους, δεν θα αργούσαν να γίνουν πραγματικότητα.

Το τραγούδι που έγινε κήπος

Οι δύο φίλες αποφάσισαν να μοιραστούν το όνειρό τους με την παλιά τους συντροφιά. Ήθελαν ο κάθε φίλος και η κάθε φίλη τους να γεμίσει τις νύχτες του με όμορφα όνειρα. Όμως, για να γίνει αυτό, έπρεπε ο καθένας να ακούσει το παραπονεμένο τραγούδι των πουλιών. Έπρεπε να δει, με τα μάτια του ονειρού, το παλατάκι των ορφανών πουλιών να γεννιέται μέσα από το λυπητερό τραγούδι τους.

Έψαξαν λοιπόν στα νησιά της Μουσικής και της Ποίησης, τα Ιόνια Νησιά, και βρήκαν τον καλύτερο ποιητή και τον καλύτερο συνθέτη, και τους παρακάλεσαν να ακούσουν, με την ψυχή και την καρδιά τους, το όνειρό τους – και να το κάνουν μουσική, να το κάνουν τραγούδι. Τραγούδι τόσο όμορφο και δυνατό, όσο το τραγούδι των πουλιών του ονειρού της κυρά-Καλής.

Έτσι κι έγινε.

Δεν πέρασε πολύς καιρός, και το τραγούδι των ορφανών πουλιών ξύπνησε και φώλιασε στην καρδιά ολόκληρης της παρέας της κυρά-Καλής και της κυρά-Πιστής. Ολόκληρη η συντροφιά έμαθε και αγάπησε το τραγούδι, ένωθε κι έσμιγε, γινόταν ένα μαζί του.

Την ώρα που η συντροφιά τραγουδούσε, τα πιο μελωδικά πουλιά απ' τα πέρατα του κόσμου έρχονταν να τραγουδήσουν μαζί της.

Τότε η συντροφιά κατάλαβε ότι ήταν έτοιμη να αρχίσει το χτίσιμο του κήπου και του παλατιού. Έψαξαν παντού, στην Πόλη και στη Βενετία, και βρήκαν τους καλύτερους αρχιτέκτονες και πρωτομάστορες, τους καλύτερους χτιστάδες, τους καλύτερους γεωπόνους και κηπουρούς. Βρήκαν τους καλύτερους, όπως άρμοζε στο τραγούδι των πουλιών. Έτσι σχεδιάστηκε το παλατάκι και ο κήπος.

Καθώς οι χτίστες χτίζανε κι οι οργανοπαίχτες παίζαν, καθώς οι τραγουδιστές τραγουδούσαν και φύτευαν οι κηπουροί κι οι ανθοκόμοι, όλο και περισσότερα μελωδικά πουλιά έρχονταν να φωλιάσουν στον καινούργιο κήπο.

Παιδιά ήρθαν κι έχτισαν εργαστήρι που έφτιαχνε ταΐστρες και ποτίστρες για τα πουλιά. Ορφανά παιδιά ήρθαν και βρήκαν ζεστή φωλιά, σαν μάνας αγκαλιά, στο παλατάκι. Βρήκαν την αγκαλιά της κυρά-Καλής και της κυρά-Πιστής, βρήκαν την αγκαλιά όλης της συντροφιάς.

Έτσι ο κήπος της κυρά-Καλής έγινε τόπος ιερός κι απαραβίαστος. Κανείς δεν είχε δικαίωμα να κόψει ούτε λουλούδι ούτε κλαδί, να πειράξει ούτε φωλιά ούτε φτερό πουλιού. Και λένε πως κάποιοι, που μαγεύτηκαν από την ομορφιά του, έφτιαξαν τις δικές τους συντροφιές, να κάνουν κι εκείνες κάτι τόσο όμορφο και χρήσιμο.

Και λένε ακόμα πως, αν βρεθείς καμιά νύχτα με ολόγιομο φεγγάρι κοντά στον κήπο, θ' ακούσεις τα πουλιά να τραγουδούν. Μόνο που το τραγούδι τους δεν είναι πα

λυπητερό. Είναι το τραγούδι που τραγουδούν τα πουλιά όταν έχουν φωλιά, και τα παιδιά όταν έχουν αγκαλιά.

Και η κυρά-Καλή; Η κυρά-Καλή συνέχισε να βλέπει όμορφα όνειρα. Μόνο που τώρα, το πρωί, δεν χρειαζόταν να τα διηγηθεί σε κανέναν.

Άνοιγε το παράθυρο – και τα αντίκριζε ζωντανά στον κήπο της. Έναν κήπο ζωντανό και ονειρεμένο, που μπορούσε να τον μοιράζεται και με τους φίλους και τις φίλες της.

Τα παραμύθια και οι μύθοι υπάρχουν για να ταξιδεύουν. Μπορείτε να μοιραστείτε αυτή την ιστορία, διατηρώντας πάντα την πηγή της:
paramythoupoli.gr